

LA VIDUA TÍPICA

— Què me'n diu de nou, senyora?
— Senyor Over, com està?
— Miri, avui com que és diumenge dono voltes pel mercat.

— Jo també, perquè essent vídua una s'ha d'espavillar.

I ara que el veig me'n alegro, perquè hauriem de parlar, però no en mig de la plassa, que ens podrien criticar.

— A mi rail, tant se me'n dóna.

— Ja se sap, els homes rail, miri, anem sota les voltes que allà és més dissimulat.

— Apa. Ja pot explicar-se; jo entretant faré un cigar.

— Doncs a vostè ja puc dir-li; no sé si vostè ha notat, que jo sempre porto mitjes.

— Em sembla molt adequat.

— I en quant a la indumentària no porto mai vestits clars; i a cà la pentinadora, sols hi vaig de tant en tant.

— Amb tot això que ara em conta no sé on vol anar a parar.

— Ja veurà, li manifesto, perquè és persona d'edat i en qüestions de confiança... ja m'entèn.

— No l'entenc pas.

— Es per dir, que les persones no són pas totes iguals.

— Natural, hi ha diferències.

— Això mateix; ja veurà.

Sortint de missa de dotze haurà pogut observar, que hi ha vídues i no vídues que volen figurar tant, que semblen coques guarnides que pel món van pregonant, «mireu-me, que vaig mudada»

— N'hi ha algunes, és veritat.

— Doncs jo, no sóc pas d'aquestes, jo sóc senyora formal.

— D'això no en tinc pas cap dubte.

— Doncs així anem endavant, mes això sí, el que li conto no ho torni pas a explicar.

— Si és cosa de confiança, res, senyora. Vol callar! ho diré a la barberia i en lloc més. Ja hi pot comptar.

— Doncs, tornant a lo que anava, crec que em podrà aconsellar.

Vosté que va pel Cassino i a la Peña del Murlà; qué fa una senyora sola? a veure, digui'm, qué fa? digui'm, vosté qué faria?

— I és a mi qui ho ve a explicar? Ah! Si; *bueno, vaya, vaya*, ja ho entenc. Es vol casar.

— Oh, veurà, dit d'aquest modo...
— Sempre és millor dir-ho clar.

I ara, també en confiança; Vosté creu que pot trobar un home prou papanates sapiguent, com tothom sap, els disgustos que va dar-li al que era el marit abans, que ara deu estar a la Glòria satisfet d'haver escapat del costat d'aquella propia que li amagava el tabac; que quan venia una festa li donava peix passat, fent-li creure que era nero, i això ho sap tot el veinat, i, endemés, li deia burro?

— Oh bé!, sols de tant en tant; i lo del tabac i el nero, això sí, no ho puc negar; mes, quelcom de bo hi hauria quan, a l'hora de testar, me va deixar quatre cuartos.

— Amb això es va demostrar que allò que vosté li deia era del tot veritat.

Lector: si has tingut paciència i fins aquí has arribat, si ets vidu, res tinc de dir-te per'lló de «gat escaldat». Però si les circumstàncies de la vida, t'han portat a ser solter, ves amb compte amb la vídua del mercat.

La que porta sempre mitjes, vestit fosc, i pentinat propi de «peluqueria» quan s'hi va de tard en tard.

I recorda la conversa, la conversa que he explicat, d'un mati sota les voltes, de les voltes del mercat.

OVER

